

9-ТРАВНЯ 35-РІЧНИЦЯ ВЕЛИКОЇ ПЕРЕМОГИ!

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

ЗА СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКІ

№ 19 (1268)
ВІВТОРОК
6
ТРАВНЯ
1980 року
Ціна 2 коп.

КАДРИ

Газета видається з вересня 1956 року

Орган парткому, ректорату, профкому і комітету ЛКСМУ
Української ордену Трудового Червоного Прапора сільськогосподарської академії

ВЕЛИКИЙ ПОДВИГ АРМІЇ І НАРОДУ

Тридцять п'ять років віддаляють нас від переможної весни 1945 року, коли в Європі настав довгожданий мир. Радянський народ та його Збройні Сили під керівництвом Комуністичної партії завдали поразки фашистській Німеччині та її сателітам.

Святкування 35-ї річниці розгрому гітлерівської Німеччини у Великій Вітчизняній війні радянського народу має загальний зміст. Тридцятипятирічний ювілей нашої Перемоги відзначається зразу ж після торжеств з приводу 110-річчя з дня народження Володимира Ілліча Леніна — творця Комуністичної партії і першої в світі соціалістичної держави.

І це дуже символічно. Оглядаючись на минуле, з вершини прожитих років, радянські люди особливо яскраво усвідомлюють, що до перемоги над підступним і сильним ворогом їх привела велика сила ленінських ідей.

«Пройшовши крізь важкі випробування, — відзначає Л. І. Брежнев, — радянські люди відстояли честь і незалежність Батьківщини, відстояли завоювання Жовтня, справу, яку заповідав нам Володимир Ілліч Ленін».

Велика Вітчизняна війна Радянського Союзу з гітлерівською Німеччиною стала найкрупнішим військовим зіткненням соціалізму з ударними силами імперіалізму, була найбільш жорстокою і важкою з усіх воєн, які будь-коли знало людство.

Фашистська Німеччина, підступно напавши на СРСР, переслідувала далекі цілі. Гітлерівська кліка планувала повне знищення першої в світі соціалістичної держави, перетворення всіх радянських людей на рабів німецького імперіалізму.

Світле свято Перемоги відтворює в нашій пам'яті не тільки радісні травневі дні 1945 року, але й важкий, повний суму і втрат час, коли радянські війська змужніли були відступати, залишаючи пороги рідні міста і села.

У важких оборонних боях 1941 року Радянська Армія зірвала гітлерівський план «блискавичної війни», розвіяла мрії фашистських загарбників триумфальним маршем дйти до Уралу.

Радянські воїни, ведучи виснажливі бої, мужньо і стійко захищали кожну п'ядь рідної землі.

На всіх етапах війни радянські воїни виявляли безприкладний героїзм і велику мужність.

Всьому світові відомі немеркнучі подвиги захисників фортеці-героя Бреста, міст-героїв Москви, Ленінграда, Одеси, Севастополя, Києва, Волгограда, Новоросійська, Керчі, Мінська, Тули. Героїзм був нормою поведінки фронтників.

За роки війни було нагороджено близько 13 мільйонів воїнів бойовими медалями і орденами, а понад 11 тисяч — удостоєні звання Героїв Радянського Союзу.

Результат війни з фашистською Німеччиною залежав не тільки від героїзму воїнів на полях битв. Перемогу над ворогом ку-

вали мільйони трударів на заводах і фабриках, на колгоспних ланах.

Долаючи неймовірні труднощі, радянські люди в нечувано короткий строк провели перебудову народного господарства на військовий лад, організували перебудову промислових підприємств з районів, що були під загрозою, на Схід, а потім домоглися переваги над фашистською Німеччиною як за кількістю, так і за якістю зброї та бойової техніки.

Всього за роки війни Радянський Союз виробив 134,1 тисячі літаків, 102,8 тисячі танків, близько 825,2 тисячі гармат і мінометів, що майже вдвічі перевищувало воєнне виробництво гітлерівської Німеччини.

Справилось зі своїми завданнями і соціалістичне сільське господарство. В найскладніших умовах військового часу при гострій нестачі машин, палива, робочої сили колгоспи і радгоспи виробили необхідний мінімум продовольства і сировини.

Неоцінений внесок в перемогу внесла радянська інтелігенція. Кожна радянська людина робила все можливе для фронту, для перемоги.

В день славного 35-річчя нашої Перемоги ми з гордістю відзначаємо, що серед тих, хто на фронті і в тилу працював в ім'я її, були викладачі і студенти наших голосіївських інститутів.

Понад тисячу викладачів, співробітників і студентів за мужність і героїзм, виявлені в боротьбі з фашизмом, нагороджені орденами і медалями Радянського Союзу.

Зараз в академії працюють 252 учасники Великої Вітчизняної війни, серед них представники багатьох націй і народностей нашої країни, що свідчить про непорушну силу і згуртованість народів нашої багатонаціональної Батьківщини.

Бойові біографії ветеранів відображують весь бойовий шлях Радянської Армії в роки війни. Серед наших фронтників є представники всіх видів і родів військ армії.

В роки Великої Вітчизняної

війни не було такого фронту і флоту, де б не билися проти фашизму наші ветерани. Багато з них за свої бойові подвиги на полях битв удостоєні високих урядових нагород. Серед них: Герої Радянського Союзу І. Ю. Русанов, О. Н. Пономаренко, відважні солдати і офіцери О. С. Устименко, О. І. Федоренко, Г. П. Деркач, П. Я. Роговський, Л. Ю. Беренштейн, І. І. Мартиненко, М. О. Мічуріна, Л. К. Гринчук, В. Ф. Пересипкін, І. В. Хоменко та багато інших.

Ветерани війни є цементуючим ядром нашого багатонаціонального колективу. Всі вони добросовісно ставляться до своїх службових обов'язків, є взірцем, прикладом для інших.

Багато сил і часу ветерани віддають виховній та військово-патріотичній роботі серед студентів. Багато в цьому відношенні роблять ветерани війни С. І. Силенко, І. С. Руденко, В. Ф. Мельников, Г. Т. Кліценко, В. С. Наконечний, І. Л. Чуб, В. І. Мироненко та інші.

З часу розгрому гітлерівської Німеччини пройшло тридцять п'ять років. Але стрімкий плід часу не згладжує з нашої пам'яті події воєнних років, велич нашої перемоги, її всесвітньо-історичне значення.

Радянський народ ніколи нікому не загрожував силою зброї. Разом з тим, враховуючи уроки війни і хижацьку природу імперіалізму, КПРС і радянський уряд здійснюють в останні роки такі перетворення у військовій справі, які докорінно змінили бойові можливості наших Збройних Сил.

Радянська Армія і Військово-Морський Флот мають нині все необхідне для захисту завоювань соціалізму. Могутня зброя і бойова техніка — в руках вмілих воїнів-нащадків бойової слави героїв-фронтників.

Учасники Великої Вітчизняної війни можуть пишатися тим, що їхні подвиги продовжуються в посвяченній праці воїнів вісімдесятих.

Л. УСТАВШИКОВ,
голова ради ветеранів академії.

НИКТО НЕ ЗАБЫТ, НИЧТО НЕ ЗАБЫТО

Никто не забыт и ничто не забыто...

Живые живут, а погибшие спят.

Над ними солдаты стоят из гранита,

Сжимая в холодных руках автомат.

Над ними в молчании склонились березы,

И в небе курлычат в тоске журавли.

Росинки сверкают, как горькие слезы,

И грустные песни поют соловьи.

Их помнят леса, города и равнины,

Дороги Смоленщины, склоны Карпат.

Приволжские степи, деревни родные

И в годы войны поседевшая мать.

Их помнят весенние воды Кубани,

Спасенная ими родная земля:

Днепровские кручи, густые каштаны...

Их помнит весь Мир. Им — и песня моя.

Никто не забыт и ничто не забыто.

Не все до Берлина от Волги дошли...

Их кровью почти пол-Европы залито,
Они своей смертью в бессмертье вошли!

Владимир ВАЙЛОВ.

5 ТРАВНЯ — ДЕНЬ РАДЯНСЬКОЇ ПРЕСИ

ВІТАЄМО ДРУЗІВ ГАЗЕТИ!

Двадцять четвертий рік одержують студенти і викладачі нашої академії багатотиражку «За сільськогосподарські кадри». І кожного вівторка ви розгортаєте газету і заглиблюєтесь у читання. Саме завдяки їй ви завжди в курсі справ багатогранного життя інтернаціонального вузу. З номера в номер іде різноманітна інформація громадянських кореспондентів про цікаві події в академічних групах, на курсах і факультетах.

З нагоди Дня преси колектив багатотиражної газети гаряче вітає своїх друзів, громадських кореспондентів і висловоє шире подяку професорам Л. Ю. Беренштейну, М. О. Зеленському, О. О. Салганському, В. Д. Кучину, викладачам і співробітникам вузу доцентам О. О. Шевцову, І. В. Коваленку, Л. Кучерук, завідуючим корпусами С. П. Кохановському, Л. Г. Литвиненку, М. М. Плисії, І. В. Агаркову, студентам В. Дерю, А. Шараповій, О. Яремчук, Л. Троніній, Н. Самоїличенко — студентам економічного факультету, М. Циганку, П. Му-

зиці, О. Котенку, А. Святцькій — студентам агрономічного факультету, Є. Шмоніну — студенту факультету захисту рослин, О. Кудяшну — студенту факультету електрифікації сільського господарства, Г. Нестерову — студенту ветеринарного факультету; В. Запарі, О. Чебукіну, Л. Бельдей — студентам факультету механізації сільського господарства, М. Лозовому — студенту лісогосподарського факультету.

Велика подяка нашим фотокореспондентам: О. Левченку, В. Шевченку, А. Міщенко, Г. Аркадьєву.

Величезну допомогу редколегії надає сектор інформації комітету комсомолу, за який відповідає студент IV курсу агрономічного факультету В. Гаврилюк. Віктор — не тільки сам активний дописувач. Він вміє добре організувати роботу комсомольців, забезпечити газету своєчасною інформацією про найважливіші події життя вузу.

Ми бажаємо нашим друзям доброго здоров'я, трудових перемог, великого особистого щастя і дальших успіхів.

На цьому знімку, зробленому на Західному фронті у 1942 році, ви бачите командира 136-го Гвардійського Червонопрапорного ордена Суворова стрілецького полку Л. Я. Уставщикова.

Сьогодні Леонід Якович — голова ради ветеранів Великої Вітчизняної війни нашої академії.

НАША ВДЯЧНІСТЬ

В переддень 35-річчя Перемоги над фашистською Німеччиною на запрошення Ради ветеранів лісгосподарського факультету до студентів завітали гвардійці 62-ї гвардійської Звенигородсько-Будапештської Червонопрапорної, орденів Суворова і Богдана Хмельницького стрілецької дивізії: Герой Радянського Союзу, гвардії полковник Михайло Олексійович Пупков, гвардії капітан Олександр Семенович Козерук та гвардії лейтенант Геннадій Олександрович Порицький.

Актовий зал першого учбового корпусу, в якому зібрався студенти, викладачі, співробітники факультету, тепло вітав гвардійців. З вступним словом виступив завідуючий кафедрою лісовпорядження та геодезії доцент Г. О. Порицький.

Геннадій Олександрович розповів про шлях, пройдений разом зі своїми побратимами в складі 62-ї гвардійської. Потім слово було надане гвардії капітану О. С. Козеруку.

Олександр Семенович, член КПРС з 1943 року, пройшов з боями в складі дивізії від Сталінграда до Відня, був чотири рази поранений. Після Перемоги закінчив лісгосподарський інститут і свою любов до мирної праці вклав в лісові насадження, які зеленим намістом прикрашають його рідний Київ.

Героя Радянського Союзу гвардії полковника М. О. Пупкова, тоді молодого, життєрадісного хлопця, війна застала в Алма-Аті. В своїй короткій розповіді Михайло Олексійович говорив про бойовий шлях, який пройшов він в грізні роки війни.

Радісним був день Перемоги, до якого йшли важкими дорогами війни наші солдати. «Спасибі Вам за мирну працю і чисте небо, за яке боролися, не шкодуючи життя!» — говоримо ми їм.

М. СУХИЙ, заступник секретаря партбюро лісфаку.

Ветеран

17 червня 1941 року студенту IV курсу Київського ветеринарного інституту Павлу Дерев'янку виповнилось 22 роки, а через 4 дні, 21 червня, розпочалась Велика Вітчизняна війна.

Родом Павло Семенович з Васильківки. Підступний ворог швидко просувався до його рідного дому і до Києва.

Довелося пережити гіркоту відступу, залишити рідні місця і кінчати навчання в Харківському ветеринарному інституті. З 1 вересня 1941 року він в лавах Радянської Армії, капітан ветеринарної служби на посадах старшого ветлікара арtpолку, стрілецького полку, хірург армійського ветеринарного лазарету.

Воював Павло Семенович на Південно-Західному, Південному, Північно-Кавказькому, першому та четвертому Українському фронтах.

З вересня 1942 року і до кінця війни він перебував у складі 18-ї легендарної армії, начальником

політвідділу якої був Генеральний Секретар ЦК КПРС, Голова Президії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнев.

Бой за Новоросійськ, в листопаді 1943 року — за рідне місто Київ. А потім дорога пролягла до Чехословаччини, де і зустрів Павло Семенович 9 травня 1945 року — день Перемоги.

Після війни П. С. Дерев'янку працював зав. ветлікарнею, старшим державним вет. інспектором області, а з 1950 року повернувся до рідного вузу, де працює до цього часу.

Багато корисного зробив ветеран за роки праці на ветеринарному факультеті. Обирався секретарем партійного бюро з 1957 по 1962 рік, був депутатом Московської райради депутатів трудящих Києва, з 1970 року працює заступником декана.

В день 35-річчя Перемоги бажаємо Павлу Семеновичу нових творчих успіхів.

В. БРИЛЬ,
асистент.

СОЛДАТСЬКІ ШЛЯХИ

Ми з глибокою подякою та гордістю дивимось сьогодні на припорошених сивиною колишніх воїнів, яким випало щастя повернутись з вогню, і кому, як і тим, хто не повернувся з поля бою, ми зобов'язані мирним життям, щастям...

Нашими співрозмовниками є ветерани війни, сьогодні — люди мирної професії — викладачі агрохімії.

«МЕНІ, МОЖЛИВО, ЩАСТИЛО...»

Велика Вітчизняна війна застала доцента кафедри агрохімії М. Ф. Хохла викладачем Київського сільськогосподарського інституту. Воював він у складі II Українського фронту, звільнював міста та села Дніпропетровської, Кіровоградської областей. Микола Федорович згадує важкий бій під містечком Новгородка, розгром Корсунь-Шевченківського угруповання гітлерівців, звільнення Умані. Пам'яття йому й «прогулянка» (так називали бойову операцію, коли артилерія пробивала «дірку», через яку проходили корпуси, заходячи у тил ворога) по північній частині Румунії.

На початку квітня 1945 року під чехословацьким містом Брно Микола Федорович дістав важке поранення і опинився в госпіталі. Лікувались довелось довго — півроку. Але по щасливому випадку його частина поверталась на Батьківщину, проходячи поз госпіталь. Тому разом зі своїми й повернувся додому, в капітанських погонах та бойових нагородах.

Закінчуючи свою хвилюючу розповідь, Микола Федорович шуткує, говорячи, що йому «щастило». Адже на фронті був поранений тільки один раз. Два рази його майже розстрілювали

М. Ф. Хохол.

німці, однак залишився живим... Перший раз це трапилось під Новгородкою, коли після бою він на машині підбирав поранених. Німці били з міномета. Міни падали майже поруч, але жодна з них... не вибухнула. Пізніше виявилось, що їхні корпуси були набиті піском. Подякував від всього серця підпільникам-робітникам, що виготовляли міни у фашистській Німеччині... І другий

раз, вже в 45-му році. Було так. Розміщав з бійцями свою гарматну батарею, коли гітлерівці знавцька відкрили шалений артилерійський вогонь. Стріляли бронебійними снарядами, які влучаючи у м'який ґрунт, чомусь майже всі не вибухали... «Щастило», — знову повторив він.

ОСТАННІ МІСЯЦІ ВІЙНИ

Доцент кафедри неорганічної та аналітичної хімії Йосип Львович Абарбарчук — теж учасник Великої Вітчизняної війни з перших днів і до її переможного завершення. Пройшовши шлях від молодшого лейтенанта до капітана, артилерист Абарбарчук воював на Південно-Західному, Ленінградському, I Українському фронтах, брав участь в обороні Києва. Фронтвик нагороджений орденами Вітчизняної війни I і II ступеня, сьомою медаллю (одна з них «За оборону Києва»).

В розмові з нами, студентами та викладачами, Йосип Львович згадує останні місяці війни. Після прориву блокади Ленінграду його частину перекинули на I Український фронт, на Сандомирський плацдарм.

11 січня 1945 року наші війська прорвали оборону ворога на всій ділянці фронту й перешли у наступ. Частина, в якій воював Йосип Львович, брала участь у звільненні міста Опфель (нині Ополь), де знаходився великий танковий завод. Далі — облога міста Бреслау (Вроцлав), що розташоване на річці Одер. Відступаючи, німці підірвали міст. До того ж, саме в цю пору року погнався льодохід. З усього Південного угруповання гітлерівських військ зібраніся залишки розбитих дивізій. Вони вирішили битися під лозунгом: «Перетворимо Бреслау в Сталінград для російських військ!». Частина Йосипа Львовича вела обстріл військових об'єктів у місті: арсеналу, фортеці... «Сталінград» для нас не вийшло.

«Я ВСТИГ ПОМСТИТЬСЯ!»

Завідуючий кафедрою ґрунтознавства та геології, професор Микола Кіндратович Шикун був ще зовсім юним, коли почалась війна. В серпні 1943 року, коли наші війська звільнювали Україну, парубок, переховуючись від німців, які уголяли молодь до Німеччини, переплив Дніпро (на Херсонщині) й знайшов схованку у наметі, що містився в дніпровських плавнях. Прожив він там до лютого 1944 року. Тут його простудженого, у стані невідомості знайшов брат...

Після одужання юнак брав участь у боях за звільнення України у складі I Україн-

ського фронту. В серпні 1944 року, при звільненні Львова, Микола Кіндратович був тяжко поранений. Санітари прийняли його за вбитого. Тільки через 2 дні він потрапив до госпіталю, де затримався більше півроку...

Із резерву він потрапив на II Білоруський фронт, де й воював останні 2 місяці війни у Померанії. Миколу Кіндратовича нагороджено сьомою урядовими нагородами.

«МИ В БОРГУ ПЕРЕД ПОЛЕГЛИМИ!»

Б. Т. Кабаченко.

Доцент цієї ж кафедри Борис Трохимович Кабаченко — також один із тодішніх молодих учасників боїв. В 1943-му йому виповнилось 20 літ. Згадує: «Зима 1943. Південно-Західний фронт. Бій під станцією Калач. Перше поранення. В ногу. На щастя, досить легке. Два тижні в санітарі. Потім III Український фронт, бій під Харковом, розгромлення Ясько-Кашинського угруповання гітлерівців, звільнення Будапешта (зима 1944 року), друге поранення, госпіталь. А далі — звільнення Дрездена та Златої Праги. Тут, у боях за Прагу, Борис Трохимович дістав третє поранення.

Борис Трохимович, як, до речі, й всі інші наші сьогоднішні гості, говорить про себе надзвичайно лаконічно, вважаючи, що нічого героїчного не вчинив. Однак, бойові нагороди Батьківщини — орден Слави III ступеню і п'ять медалей — говорять самі за себе.

На наше запитання, що він хоче побажати молоді, Борис Трохимович підкреслює, що молодь повинна цінувати ті завоювання, котрі подарувала їм наша держава і які люди старшого покоління відстояли на фронтах війни. І багато з них — ціною власного життя!

Л. ЛИТВИНЕНКО,
завідуюча корпунктом факультету агрохімії та ґрунтознавства, доцент;

В. ДРАКОВ,
член корпункту.

КРАЯТЬ СЕРЦЕ СПОГАДИ...

...Лісова завеса поступово рідшала, ставала прозорішою. «Майже дійшли. — подумки зазначив командир диверсійної групи. — Третину роботи зроблено!». Він йшов першим. Трофейний «шмайсер» наготові. Ступає командир тихо, м'яко, немов все життя своє молоде провів у лісі й ходив кожного дня полювати сторожкого звіра. І справді, те, на що вони, народні месники, йшли сьогодні, було полювання. Пекельне полювання на кілька сот звірів у людській подобі — фашистів.

...Сталеві рейки залізничні вблискували в променях гаснучого сонця. Бійці взводу розвідки, лежачи в кущах обабіч залізничної лінії, напружено вдивлялись у далечинь заходу, звідкіль от-от мала з'явитись дрезина з гітлерівцями, що охороняли магістраль від партизанів й контролювали її перед проходженням ешелону, набитого технікою та живою силою противника. От у цей ко-

роткий відрізок часу, між проходженням охоронної дрезини та появою потягу, партизанам треба закласти під рейки потужну міну, протягнути від неї до своєї схованки детонаційний шнур, добре замаскуватися. І якщо «пекельний пристрій» зпрацює під колесами платформи з танками та вагонами, набитими гітлерівськими вояками, то буде радісно калатати серце кожного бійця партизанського з'єднання імені Ф. М. Михайлова, яким командував Герой Радянського Союзу, вчитель з Поділля А. З. Одуха. Буде щасливо всміхатись і юний командир взводу розвідки Володимир Моисеєнко, коли його поздоровлятимуть бойові друзі з черговим успіхом у боротьбі з нечужими окупантами. Але то все — попереду, а поки...

...«Де ж та клята дрезина?! — згоряє від нетерпіння Володимир. — Чого б'ється, аспід?! Не-

вже мої «орли» щось наплутали, і ешелон піде пізніше?».

— Е!.. Ідуть! — зтищено хрипить сусід, що лежить поруч, за кущем дикої малини.

І дійсно, через якусь мить з'являється дрезина з охороною. Гітлерівці з-під зловісних шоломів пильно й насторожено вглядаються в суцільну лісову стіну по обидва боки колії. Ліс загрозливо мовчить. Чути тільки пронизливо-нудний стукіт коліс дрезини. Звук слабкий і німічний порівняно з могутньою тишею лісу. І немов відчувуючи цю свою неміч, фашисти збільшують швидкість. Скоро тріскотіння дрезини влучає в далечині.

— Підірвані, вперед! — лунає команда Моисеєнка. — Групи прикриття підготувались до бою!

Останні слова — більше для перестороги. Люди й так давно готові й чуливо напружені.

Партизанські сапери майстерно й швидко працюють. Ще хвилину,

й міна встановлена. Тягнуть шнур. Готово. Тепер чекати... Тільки б зпрацював саморобний пристрій!

Ось, нарешті, з'являється ешелон. Наближається. Один вагон, другий... «Повнісінький!» — встигає подумати Володимир.

...Третій вагон. Рука командира різко відмахує сигнал. Могутній вибух підкидає в повітря сотні тонн заліза... Падають, котяться, наповзають один на одного вагони, платформи, танки, гармати...

Справа зроблена. Час відходити. В вагоні вже, мабуть, почали хвилюватися.

...Пам'ять людська... Скільки всього осідає в ній за довге життя! Але особлива річ — пам'ять бійця-ветерана. Пам'ятає, хтось із поетів-фронтників влучно сказав: «І донині воюють ветерани...». Так, воюють. Пам'ять не відпускає їх з війни, не дає демобілізаційного посвідчення. А сні ветерани? Якщо перерахувати ті безсонні години, в які не раз і не десять разів агадав Володимир Дмитрович, як і інші

ветерани, численні епізоди бойового героїчного минулого — всієї війни, вони мабуть складуть місяці, а може й роки.

Сьогодні вночі раптом перед очима встали епізоди початку війни. Не дають спати згадки про те, як він, студент-історик Житомирського педагогічного інституту разом зі своїми товаришами оббивав поріг Житомирського військового комітату, просячись добровільно на фронт. Не взяли. Відправили до військового комітату в містечку проживання. Подався додому, на Ізяславщину. Військокомат закритий, як і інші установи, евакуйовані. Куди тепер? Звичайно, до рідної домівки, в село Білотин. Прийшов і вжахнувся: згаріле, попіл... Коли обняв матір, заплакав. Від горя, від невимовності... Тепер шлях один — боротьба. І вирішив за всяку ціну треба шукати зв'язків з товаришами, брати в руки зброю — вортисся! Подався в Славуту — районне містечко. Відшукав знайомих вчителів, що не встигли евакуйоватись, через них познайомився з майбутнім командиром

Коли покликала Батьківщина

Дуже хотілося б розповісти про зустріч з жінками-воїнами, жінками, які з перших же днів і хвилин війни стали на захист нашої рідної Вітчизни.

Серед них були не тільки медичні сестри, лікарі. Це і танкісти, і пілоти, і кулеметниці, і розвідниці. Словом, не було в цій війні місця, де б радянська жінка не змогла проявити свою силу характеру, наполегливість, сміливість, доброту і ніжність.

В залі сиділи жінки, за плечима яких вже не один десяток літ, на скронях срібляста сивина і лише в очах негасимий вогник юності, бажання робити людям добро.

Лунали теплі слова привітання, улюблені пісні у виконанні відомих артистів, таких як Дмитро Гнатюк, Анатолій Мокренко, Діана Петрененко.

Прислухавшись, можна було відчувати легкий передзвін їх бойових та трудових нагород. Мені здавалося, що то був не просто дзвін орденів та медалей, а ніби бриніла пісня їх полум'яних і вічно юних серць.

Ми, сучасна молодь, багато читаємо, дивимось фільми про Велику Вітчизняну війну, і в нашій уяві склалися враження, що люди, які билися з ворогом в цій війні, наділені якоюсь особливою силою, талантом. А тут, в залі, перед нами сиділи прості, звичайні жінки, яких ми часто зустрічаємо на вулицях.

Особливо зворушливою була розповідь Марії Логунової, Героя Радянського Союзу. Це одна з чотирьох жінок — танкісток. В одному з боїв вона втратила ноги. Попервах було дуже тяжко, навіть не хотілося жити далі. На допомогу прийшли друзі, не залишили її наодинці з бідою. Лікарі зробили все, щоб вона могла рухатися. Марія ніби вдруге народилася, повірила в себе, в свої сили. Ще з більшою ненавистю ринулась в бій, знову сміливо вела свою машину до рогами війни.

А після довгожданого перемоги Марія стала викладачем, і працює понині.

Затамувавши подих, ми слухали спогади колишніх фронтівничок про їх тривожну та буремну молодість, про самовіддану боротьбу і працю.

Любов'ю, повагою і вдячністю до цих простих радянських жінок словнивались наші серця.

Л. КОВАЛЬЧУК,
студентка III курсу ФЗР.

Щасливої дороги!

...Не знаю, чи побачив Анатолій Васильович Циліорик, як на червоній обкладинці щойно врученого ним випускниці агрофаку диплома впала чиста сльозинка хвилювання... Мені добре було видно, як тремтіли руки у дівчини...

Ще задовго до цієї хвилини, коли духовий оркестр академії сповістив про початок урочистого ритуалу-концерту, на ганку і в приміщенні 3-го учбового корпусу збирались випускники. Ніби перед далекою дорогою тисли один одному руки, посміхались. Іх і справді чекала далека дорога в самостійне життя, в самостійну працю на виробництві.

А о 10-й в актовому залі місця в президії зайняли почесні гості: голова ДЕК, професор Харківського СГІ О. Ф. Якименко, його колега з Ленінградського СГІ професор В. Н. Єфімов, доктор біологічних наук, лауреат Державної премії з Всесоюзного науково-дослідного інституту цукрового буряка О. М. Петруха, директор радгоспу «Великодимерський» І. О. Васюк, викладачі академії.

До урочистого внесення прапорів присутні встають. Циліорик з залом прапорів (головний, вузький несуть випускники В. Грозов, Л. Грицай, Г. Гримаї). А по хвилині також стоячи, проводжають представників академії, яким доручено покласти квіти відданості і подяки до пам'ятника В. І. Леніну і головної меморіальної комплексу.

Хвилюючим був виступ проректора академії А. В. Циліорика, який оповідав про шлях, що здолали на науковій ниві за п'ять років сьогоденні випускники. А на закінчення проректор сказав:

— Не вважайте, що, одержавши диплом, ви досягли вершини знань. Ваше навчання тільки починається, адже саме життя — це вічне навчання...

Брали слово і почесні гості. «Чекаємо вас на виробництві», говорив І. О. Васюк. «Мені приємно, що і я віні частку у випуск українських спеціалістів сільського і лісового господарства 1980 року», — сказав Ленінградський професор В. Н. Єфімов.

Найбільш хвилююча мить: у цілковитій тиші випускники передають знамена вузу першокурсникам. Є кому гідно підхопити естафету!

Від імені випускників виступив В. Малюга, виступ його закінчувався віршами.

І ось випускникам факультетів лісгосподарського, економічного, агрономічного, агрохімічного і захисту рослин, які на «відмінно» вчилися всі роки, А. В. Циліорик вручає дипломи з відзнакою. Серед тих, хто понесе на виробництво лише відмінні знання — громадянин зарубіжних країн: Андрій Гнат з ЧССР, Альфред Трапп з НДР та інші.

До речі, Андрій Гнат у своєму виступі від імені студентів-іноземців подякував академії, всьому радянському народові за підготовку спеціалістів для соціалістичних країн і країн, що розвиваються.

Завершилася урочиста частина вручення дипломів випускникам ФГП, яке проводив його декан С. А. Семеновський. А супроводжувався весь ритуал яскравою програмою агікультурбригади вузу.

Пішло у велике життя ще кілька десятків молодих спеціалістів. І цей коротенький репортаж хочеться завершити традиційними словами, що прозвучали в одному з виступів: «В добру путь, друзі!».

Р. СЕРГІЄНКО.

ГІДНИЙ ДОРОБОК

Попередня перевірка ходу виконання соціалістичних зобов'язань колективом факультету електрифікації сільського господарства, показала, що колектив в цілому і кожна кафедра зокрема провели і проводять велику учбово-методичну, науково-дослідну та виховну роботу, спрямовану на виконання взятих зобов'язань. Так, до видання підготовлено 3 учбових посібників, написано 5 методичних розробок, з окремих курсів підготовлено 61 лекцію. Співробітниками кафедр підготовлено до публікації 20 наукових статей, оформлені та подані 3 заявки на винаходи.

Співробітниками кафедр надають шефську допомогу учбовим господарствам академії, колгоспам та радгоспам України. Так, науковці кафедри експлуатації та ремонту електрообладнання надали допомогу Міністерству радгоспів УРСР по експлуатації електрообладнання. Крім того, колектив цієї кафедри за участю студентів факультету допоміг Боярській ЛДС в автоматизації подачі лісоматеріалів, розробивши схему та виготовивши шафу управління транспортерами автоматичної роздачі лісоматеріалів. Ця робота виконана колективом кафедри понад взятих на себе зобов'язань.

Про ці та інші досягнення колективу факультету велась розмова на спільному розширеному засіданні партійного та профспілкового бюро та на відкритих партійних зборах факультету. Характерною рисою засідання бюро і відкритих партійних зборів було те, що і доповідачі, і промовці не обмежувалися рапортами про зроблене, а головну увагу зосереджували на питаннях, які чекають свого розв'язання, звертали увагу на окремі недоліки в роботі та шляхи їх усунення.

А. ГАЛЮК,
голова профбюро, доцент.

він поклав і свій вінок до його пам'ятника на найкращій площі Славути.

Розповідь ветерана триває: «...З часом наш загін імені Михайлова виріс у партизанське з'єднання, яке складалося з 16 загонів і налічувало в своєму списку близько шести тисяч представників 14 національностей. Партизани з'єднання провели 948 бойових і диверсійних операцій, знищили і поранили понад 22 тисячі фашистських солдатів та офіцерів...». Мова стисла, енергійна, напружена. Мова військового, мова історика, мова людини, яка знає ціну словам.

Ні, не стонував цей чоловік, далеко не вичерпав сил та натхнення свого, не згубив молодечого запалу. Тільки болять у ветерана старі бойові рани, крають серце спогади...

Багатьмагородами вшанував Радянський уряд життя й працю Володимира Дмитровича Мойсєєнка, але найпочесніша нагорода для нього — та шана, яку ми, люди, складаємо йому.

Ю. СЕМЕНЮК,
кореспондент.

СТОРИНКИ СПОГАДІВ

НА ВІЙНІ, ЯК НА ВІЙНІ

В житті кожної людини бувають такі яскраві хвилини, які запам'ятовуються назавжди. Були такі хвилини й у ветерана Великої Вітчизняної війни Леоніда Яковича Уставшикова, який у 25 років командував полком, почав війну 22 червня 1941 року під Гродно, а потім, громлячи ворога, дійшов до Праги.

Після розгрому фашистської армії під Москвою, Сталінградом, на Орловсько-Курській дузі, радянські війська продовжували наступ. Почалося звільнення України. Полк, яким командував Уставшиков, отримав наказ вести наступ в напрямку Харкова — переслідувати гітлерівські частини. Відступаючи по всьому фронту, фашистські генерали залишали сильні прикриття, які повинні були забезпечити відхід головних сил. Продовжуючи наступ, полк повинен був вибити гітлерівців з невеликого села, що було розташоване на річці Уда і поспіло таку ж назву. Це було перше українське село, яке звільнював полк, і воїни, не знаючи перепечинку, рвалися в бій.

І ось третина села зайнята нашими бійцями. Але фашисти, зайнявши оборону в селянських хатинах, закопали танки у землю, ведуть шалений вогонь по наступаючих. Атака заклинулася.

Навкруги запала тиша, та зловісна тиша, яка буває тільки на війні. І з будиночків, з яких вже були вибиті фашисти, почали виходити жінки, діти. На змучених обличчях світилися посмішки...

ЗГАДУЄТЬСЯ МИНУЛЕ

Рік 1941-й. Друга половина липня. Вже місяць йде війна. Наші війська з боями повільно відходять на схід. Оголошена загальна евакуація всього чоловічого населення міста. Я одержав повістку з військового. Там була створена група кількістю приблизно 20—30 чоловік, яка пішим ходом відправлялась на лівий берег Дніпра (в Дарницю), а звідти повинна була їхати в місто Ізюм Харківської області.

Моя доля склалась інакше. На станції Золотоноша наша група була направлена в місто Прилуки для укомплектування 284 стрілецької дивізії, яка там формувалась. Мене було призначено начальником хімічного постачання. Приблизно в другій половині серпня по бойовій тривозі наша дивізія відправилась на фронт.

Фронтом, на мій великий подив, виявився район рідного Голосієва, яке я залишив всього місяць тому. Справа в тому, що приблизно в другій половині серпня 1941 року фашистські війська підійшли до Києва з заходу, з боку Житомира, проте зайняти столицю України з ходу не змогли. Місто було добре укріплене з північного, західного і південно-західного напрямків. Погано укріплене залишалась тільки північна частина — район Голосієва. Саме сюди і направив ворог свій удар.

Жорстокі бої зав'язались в Голосієвському лісі між фашистами з одного боку і частинами Червоної Армії, військами НКВД і добровільними дружинами з іншого. До речі, в одній з таких дружин смертю хоробрих загинув студент агрохімфаку Микола Скиба, разом з яким ми виконували наукову роботу «Електродвигунові властивості карбонувидового електроду». Незважаючи на героїчний опір захисників Києва, фашисти все ж зайняли Голосієво і почали просуватись в напрямку фабрики Карла Маркса. В цей час 284 дивізія, благополучно перейшовши залізничний міст, що знаходився під артобстрілом противника, прийшла на допомогу героїчним

Л. Я. Уставшиков розмірковував: «Визвати артилерію, авіацію? Загинуть мирні люди, які так чекають визволення».

В цей час з тієї частини села, де засіли німці, з'явилися дві маленькі постаті. Напружуючи всі сили, до нас бігли хлопчик та дівчинка, років десяти-дванадцяти. Солдати заверзли... Якщо б не було війни, можна було подумати, що діти, граючи, біжать навипередки... І кожний солдат, можливо, саме в цю хвилину згадав своїх діточок, дружину...

Раптово вдарила кулеметна черга. Зломалась тиша. Знову дійсною стала війна. Хлопчик впан. Дівчинка намагалась підняти його, ще не розуміючи, що він мертвий...

Солдати разом закричали: «Лягай, дівчинка, лягай!»... Знову зловісно проторохтіла кулеметна черга. Комбат Карелін, не витримавши, побіг назустріч дівчинці й накрив її своїм тілом. В цю мить та ж сила підняла прикутих до землі солдатів, підняла проти самої великої несправедливості на землі — смерті...

Проїшло багато років, війна залишилась тільки в пам'яті тих, хто її пережив. А та маленька дівчинка мабуть вже мати, і, можливо, коли її діти біжать їй назустріч, вона хвилюється і в очах у неї з'являється острах, але вона посміхається.

І ця посмішка є її дякою тим, хто, не шкодуючи свого життя, врятував її, приніс перемогу й мир. С. КРОЙТОР, викладач кафедри цивільної оборони.

С. КРОЙТОР,

викладач кафедри цивільної оборони.

С. КРОЙТОР,

викладач кафедри цивільної оборони.

С. КРОЙТОР,

викладач кафедри цивільної оборони.

С. КРОЙТОР,

викладач кафедри цивільної оборони.

С. КРОЙТОР,

викладач кафедри цивільної оборони.

С. КРОЙТОР,

викладач кафедри цивільної оборони.

С. КРОЙТОР,

викладач кафедри цивільної оборони.

С. КРОЙТОР,

викладач кафедри цивільної оборони.

С. КРОЙТОР,

викладач кафедри цивільної оборони.

С. КРОЙТОР,

викладач кафедри цивільної оборони.

С. КРОЙТОР,

викладач кафедри цивільної оборони.

С. КРОЙТОР,

викладач кафедри цивільної оборони.

С. КРОЙТОР,

викладач кафедри цивільної оборони.

С. КРОЙТОР,

викладач кафедри цивільної оборони.

С. КРОЙТОР,

викладач кафедри цивільної оборони.

С. КРОЙТОР,

викладач кафедри цивільної оборони.

С. КРОЙТОР,

викладач кафедри цивільної оборони.

С. КРОЙТОР,

викладач кафедри цивільної оборони.

С. КРОЙТОР,

викладач кафедри цивільної оборони.

С. КРОЙТОР,

викладач кафедри цивільної оборони.

С. КРОЙТОР,

викладач кафедри цивільної оборони.

С. КРОЙТОР,

викладач кафедри цивільної оборони.

С. КРОЙТОР,

викладач кафедри цивільної оборони.

С. КРОЙТОР,

викладач кафедри цивільної оборони.

С. КРОЙТОР,

викладач кафедри цивільної оборони.

С. КРОЙТОР,

викладач кафедри цивільної оборони.

С. КРОЙТОР,

викладач кафедри цивільної оборони.

С. КРОЙТОР,

викладач кафедри цивільної оборони.

— директором місцевої школи... Через деякий час їхній загін складався вже з 19 чоловік. Збирали зброю, загін обростає людьми. Почалося лісове життя. Життя партизанських месників. Студент-історик опанував разом з іншими науку партизанської війни.

Ой, нелегка то була наука! Скільки довелося попотіти, доки навчилися володіти зброєю, виготовленню вибухівки, конспірації! Скільки вірних товаришів не дорухувались! Платили дорого за ту науку. Але настав час пред'являти ворогові і свої рахунки. І особисті, і всенародні. Полетіли голови окупантів, знялися у повітря ворожі ешелони, вмилися кров'ю кати й зрадники.

Володимир Дмитрович зтомлено змежує віки. Важко ветеранові даються спомини про це. Сиве волосся, сильні, мозолясті руки. Руки партизана, руки науковця... Вони зналися й з автоматом, і гранатою, і з ручкою та зошитом... Мойсєєнко прикриває натружені очі долонею — хай трохи відпочинуть Годиницами, до слів, вони пильно вдвигалися в даліну, встежуючи ворога, но-

чам не відривалися від конспектів та підручників під настільною лампою. Тернистий шлях від партизанської землянки до письменного столу доцента, доктора історичних наук. Мабуть добряче стомилася людина. Роки беруть своє.

Та ось Володимир Дмитрович енергійно відкидає пасмо поспівлого волосся, і молодод посміхається. Розповідає далі. Можливо, саме зараз згадав Сидора Артемовича Ковпака, легендарного партизанського генерала, мудру й добру людину. Саме з його поради пішов далі вчитися. Тепер вже в державному університеті, в післявоєнному Києві. Сидір Артемович тоді лукаво посміхався і, жартуючи, як завжди, таки переконав партизанського командира продовжувати навчання в зводу продовжувати навчання. Тепер би вклонитися низько «лісовому батькові», подякувати за науку, але... Нема вже й колишнього командира партизанського з'єднання імені Ф. М. Михайлова Антона Захаровича Одухи. Вчителя Одуху Володимир Дмитрович вважає й своїм вчителем. На недавнє його сімдесятитліття

ВІДЛУННЯ «ЧЕРВОНОЇ СУБОТИ»

З вогником працюють студенти.

Фото М. Гарабрю.

До нашої редакції продовжують надходити повідомлення з факультетських штабів по проведенню комуністичного суботника.

На свято праці вийшли майже 400 майбутніх ветеринарних лікарів, спільним об'єктом роботи яких були Проспект 40-річчя Жовтня, Московська площа. З вогником працювали студенти, а найкраще: першокурсники Я. Ткач, М. Пятенко, В. Набок, А. Цавнер; студенти II курсу О. Штанько, М. Пуш-

ко, В. Жатський; третьокурсники М. Кукшин, В. Арсентьев, Д. Матлак.

Активну участь в суботнику взяли студенти-іноземці, серед яких хотілося б виділити Кіцелу Кіфле, Девіда Менгісту, Вагде Йлма та багатьох інших.

Г. НЕСТЕРОВ,
заступник секретаря
комсомольського бюро
ветфаку.

На кафедрі неорганічної та аналітичної хімії підготовка

до суботи розпочалась задовго до 19 квітня. План проведення заходу був розроблений партійною групою кафедри, обговорений і прийнятий профспілковими зборами. Ще до «червоної суботи» навели порядок в службових приміщеннях лаборанти М. Сокових, Н. Харченко, Р. Єрохіна та інші, а 19 квітня всі викладачі і лаборанти працювали як у приміщенні науково-дослідних лабораторій, так і на впорядкованій території навколо II учбового корпусу.

ВИВЧАЮЧИ ЛЕНІНСЬКІ ТВОРИ

Як відомо, в УСГА працює філія університету марксизму-ленінізму при міському партії. Нещодавно, до 110-річчя з дня народження вождя тут була проведена теоретична конференція, присвячена гениальному твору В. І. Леніна «Матеріалізм і емпіріокритицизм».

Слухачі університету підготували 3 доповіді і 5 виступів, в яких висвітлені основні питання ленінського твору. З доповідями виступили викладачі факультетів захисту рослин В. І. Менджул («Ленінські принципи критики ідеалізму»), ветеринарного — В. С. Левчук («Розвиток В. І. Леніном діалектико-матеріалістичної теорії пізнання як теорії відображення») та О. І. Пожевал («Роль марксистсько-ленінської теорії пізнання в науковій і технічній творчості»).

Виступи свідчать про сумлінну підготовку авторів. Вони глибоко вивчили відповідні розділи ленінської праці і зуміли поєднати її теоретичні положення з сучасними досягненнями природничих, зокрема, сільськогосподарських наук.

Головна ідея і головний напрямок конференції — показати світоглядне і методологічне значення ленінського вчення про матерію, її невчирність, ленінську теорію відображення і критику сучасного філософського ревізіонізму.

Присутні з великою увагою вислухали доповіді і виступи, і це, безумовно, матиме значення для підвищення ідейно-теоретичного рівня викладання спеціальних дисциплін. Приємно також відмітити, що на конференцію з'явилися майже всі слухачі університету.

М. ЯКОВЛЄВ.

ВЕЧІР ДРУЖБИ

Дружба народів — не просто слова,
Дружба народів — це правда жива.

Ми за мир, ми за солідарність — під таким девізом проходила вечір, який підготували студенти II курсу агрономічного факультету разом із афганськими студентами, що навчаються в нашій академії. Найбезпосереднішу участь у підготовці вечора взяла кафедра марксистсько-ленінської філософії. Професор В. П. Ключніков і доцент А. А. Герасимчук зробили все можливе, щоб він був змістовним і цікавим.

Гостями вечора були представники кафедри і комітету комсомолу академії, кафедри-наставниці рослинництва і афганські студенти, що навчаються у вузах нашої квітучої столиці.

Цікаво і змістовно А. А. Герасимчук розповів про історію дружніх відносин, братню до-

могу Радянського Союзу афганському народу, який в ці весняні дні святкує другу річницю перемоги Квітневої революції. Наша дружба має глибоке коріння. І символічно, що два роки тому, 27 квітня, здійснились пророчі слова вождя світового пролетаріату В. І. Леніна про визволення Афганістану, про перемогу ідей свободи, демократії і прогресу.

Про сучасні революційні перетворення в Афганістані розповів учасникам вечора студент ветеринарного факультету Бурхан Ідін Абдул Хомід. Боротьба афганського народу справедлива, мета її — щастя для мільйонів трударів. Країна ще тільки зводиться на ноги. Великі завдання потрібно розв'язати у галузі промисловості і сільського господарства, науки. А від цього ще відповідальнішим стає навчання афганських студентів у радянських вузах. З великою увагою слухали

майбутні агрономи про народні звичаї, традиційні свята, національних героїв афганського народу.

Пісня — душа народу. Вона може підносити настрої, скорочувати відстані, здружувати. Саме ці почуття і переповняли учасників вечора, коли звучали вірші про Леніна, афганські народні пісні, пісні про дружбу. З великим натхненням прочитав Султані Ато Мухамед вірш про Володимира Ілліча.

На закінчення вечора, перед врученням сувенірів афганським студентам, професор кафедри рослинництва М. О. Білоножка відзначив непереможну силу ленінського інтернаціоналізму. Він звернув увагу на необхідність проведення таких вечорів. А дружба, що зв'язує агрономів з афганськими студентами, буде міцніти і надалі. **Т. ЛЯШКО,**
студентка II курсу агрономічного факультету.

Ось вона, Перемога!

Фото з архівів Держфільмфонду.

СЫН РОССИИ

В Третов-парке навечно
Сердцем Данко огонь полыхает,
Он стоит, на людей устремив
И ребенка к груди прижимает.
Всю войну он шагал сквозь
Потерял отчий дом, мать, жену
Поседел раньше срока
На могильных курганах
Мир принес угнетенным

Он немецкую девочку грудью
В предпоследнем бою у
До Победы всего полчаса не
До нее не дошел он полшага.
Прогремел одиночно чужой
Изорвал тишину фронтовую,
И упал у рейхстага советский
Обнял землю руками чужую.
Опустился над парком
И поникли березки густые.
Спит в чужой стороне всем
Сын великой Советской России!

ГЛАВНЫЙ ЭКЗАМЕН

Преподавателям и студентам,
Когда мирный рассвет
И горнисты тревогу пропели,
Когда в дом к нам неожиданно
Все студенты надели шинели.
Вместо книг в руки взял
Плыл над Киевом
И горели родимые хаты.
Оставляя друзей на курганах.
Застывала горячая кровь на
И саднили жестокие раны.

И дымилась степь под ураган
В бой смертельный их вел
И аствовала заря над полями.
Над'могучим Днепром
Проплывают над шими туманы.
С честью выдержав главный
В небе звезды очами
В карауле застыли каштаны.
Кто погиб за людей и за
Тот всегда будет жить
Вместе с нами!

В. о. редактора С. РУДЕНКО.

ЗУСТРІЧ З ПІОНЕРАМИ

Стало доброю традицією проводити зустрічі студентів-іноземців ветеринарного факультету з піонерами Київської середньої школи № 15. Першим встановили зв'язки з піонерами студенти з Народної республіки Бенін, і ось уже протягом п'яти років ці зустрічі є постійними й приносять значну користь як для піонерів, так і для студентів.

В дні, коли наша країна відзначає 110-у річницю від дня народження В. І. Леніна та 35-у річницю перемоги над фашистською Німеччиною, такі зустрічі особ-

ливо пам'ятні. До піонерів завітали студенти ветеринарного факультету та підготовчого відділення університету. Актовий зал переповнений. Урочисто, по святковому одягнуті сидять піонери. Бажаючих потрапити на вечір було багато, і ті, що не мали можливості потрапити до залу, обліплити вікна ззовні.

Виступають студенти з Палестини, Лаосу, Латинської Америки. Вони коротко розповідають про історію своїх країн та про мрію потрапити на навчання до Радянського Союзу. Та ось ве-

лучий оголошує, що вірші Т. Г. Шевченка українською мовою буде читати студент V курсу ветеринарного факультету УСГА Луїс Куджу (Народна республіка Бенін). Зал затих. Урочисто, читко декламує Луїс «Заповіт». Навіть важко повірити, що це читає іноземець. Грім оплесків порушує тишу. Ще не затихли оплески, як полинула така знайома мелодія «Катюші». Пісню виконують першокурсники Шіферау, Гетачев, Асефа (Ефіопія). Спочатку тихо, задушевно, а потім все гучніше й гучніше лунає пісня. Важко ви-

ділити голоси співаків з загального хору, співають всі: піонери, вчителі, студенти.

Школярі також не залишилися в борю. Вони підготували піонерські пісні та вірші французькою, англійською та іспанською мовами.

Після урочистої частини вечір продовжується — лунає музика, відбуваються особисті знайомства, записуються адреси, встановлюються більш тісні контакти учнів з їх старшими друзями — студентами.

С. РУДИК,
доцент, куратор
земляцтва.